

Și vara „spec-fi” va fi început...

Prima lună de vară a fost totuși surprinzător de productivă (18 texte) pentru un început de vacanță ori de sesiune, sau pentru un „bac” supravegheat video, gest prin care ministeriabilii de la educație au recunoscut, în fine, cvasigeneralizarea promovării prin fraudă a acestor examene în România ultimilor ani. Noi, aci, ne vom continua periplul ficțional prin locațiile binecunoscute oaspeților mai vechi, încurajându-i și pe cei noi să încerce a ne urmări. N-au nimic de pierdut.

Să începem, ca de obicei cu...

Numărul 41 al revistei NAUTILUS deschide seria lunară de proză cu piesa „Povestea Lui Maximilen”, de **Dan Ninoiu**. Povestirea scurtă (5568 de cuvinte) e construită din fraze ample, meandrate simfonice, amintind de poveștile romantice cu fantome ale secolului XVIII. Ni se vorbește astfel despre împlinirea destinului, un destin în aparență sumbru, căci Maximilien e sortit să-și ducă ce i-a mai rămas din viață în interiorul unui castel bântuit, abandonat de stăpânii de drept cu zeci de ani în urmă, străjuind de secole micul golf și satul de pescari. Odată „încarcerat”, eroul realizează că nu mai poate părăsi cetatea și constată uimit că, de fapt, nici nu e singur: ivit din neant, Jean, valetul, îl invită ceremonios la masă, adoptându-l imediat ca nou conte de Montellimer-sur-la-Mer. În ciuda unei intrigi staționare, lectura nu e nici pe departe o dezamăgire, micile accidente de scriere, cu totul izolate (de exemplu unele cuvinte lipsă, ca în „*Privesc în [jurul] meu*”), nefiind altceva decât derapaje întâmplătoare de condei grăbit.

A doua piesă a lunii nu se ridică nici pe departe la nivelul primeia. „Ucigaș de sentimente”, de **Flavius-Florentin Kiss**, este o încercare ratată nu atât prin construcția narativă cât prin derapajele gramaticale, din care nu vom exemplifica decât pe cele ce ni s-au părut mai grave. Este evidentă necunoașterea elementarelor reguli de punctuație. Avem de-a face atât cu moderate crize de virgule („*Acum cu stomacul cât de cât potolit pot reveni la amintirea mea...*”), cât și cu violentarea sacrei reguli de a nu pune vreodată respectivul semn de punctuație între subiect și predicat („...când **eu**, rămas singur **am** și **golit** câteva sticle de gin”). Pe firul lecturii distingem și alte probleme: confuzia adjectivului „negru – negri” cu substantivul omograf în formă articulată, la plural („ochii fără pic de alb, **negrii** *ca ce!* mai negru adânc”), conjugarea verbelor „a fi” și „a ști” la conjunctiv, prezent („nu poți să mai **fi**”, „nu **ști** cine este”) ori corectitudinea scrierii („**credemă**”). În atare condiții, ideea interesantă și universul cyberpunk aproape că nici nu mai contează.

Povestirea „Toboganul” ne prilejuiește reîntâlnirea cu scriitura îngrijită a **Liliane David**. Am avut bucuria să citesc o tabletă reușită, pe care, în pofida câtorva excese de limbaj ultraspecializat („*legea varietății stimulatorii prin asolamentul intelectual*”), o pot socoti model de povestire foarte scurtă, chiar dacă nu se încadrează strict în cele maximum o mie de cuvinte pe care le presupune specia literară în cauză. Fiind atât de mică, nu consider necesar să fac alte comentarii, întrucât piesa vorbește de la sine. Trebuie citită!

SRSFF deschide seria lunii chiar pe 1 iunie, cu un text semnat de **Beatrice Badea**. „STOPSTART” e un construct extrem de încifrat, în care săptămâna curge invers, răsturnând parcă situația din geneza scripturală. E nevoie de aceleași șapte zile de la facere pentru ca timpul, fermecat de puterea sunetului vioarei, să reculeze, apucând, în clipa „zero”, pe o altă ramificație, echilibrată, armonică, mântuitoare. Mult mai importante decât ermetismul simbolicii mi s-au părut destul de multele scăpări, în raport cu dimensiunea discursului. M-a răcâit folosirea formei prescurtate și nestructurată a unității de măsură „kmp” (în loc de „kilometri pătrați”), lipsa unor diacritice („Parea” în loc de „Părea”), o anumită problemă (izolată) legată de acordul pronumelui demonstrativ („Dar partitura nimeni nu i-o luă în seamă. Deși rămase mereu **aceiași**.”) sau forma greșită „*asvârliră*” (în loc de „*azvârliră*”).

ARHIVE

- [o martie 2013](#)
- [o februarie 2013](#)
- [o ianuarie 2013](#)
- [o decembrie 2012](#)
- [o noiembrie 2012](#)
- [o octombrie 2012](#)
- [o septembrie 2012](#)
- [o august 2012](#)
- [o iulie 2012](#)
- [o iunie 2012](#)
- [o mai 2012](#)
- [o aprilie 2012](#)
- [o martie 2012](#)
- [o februarie 2012](#)
- [o ianuarie 2012](#)
- [o decembrie 2011](#)
- [o noiembrie 2011](#)
- [o octombrie 2011](#)
- [o septembrie 2011](#)
- [o august 2011](#)
- [o iulie 2011](#)
- [o iunie 2011](#)
- [o mai 2011](#)
- [o aprilie 2011](#)
- [o martie 2011](#)
- [o februarie 2011](#)
- [o ianuarie 2011](#)
- [o decembrie 2010](#)
- [o noiembrie 2010](#)
- [o octombrie 2010](#)
- [o septembrie 2010](#)
- [o august 2010](#)
- [o iulie 2010](#)
- [o iunie 2010](#)
- [o mai 2010](#)
- [o aprilie 2010](#)
- [o martie 2010](#)
- [o februarie 2010](#)
- [o ianuarie 2010](#)
- [o decembrie 2009](#)

CATEGORII

- [o Împenișări](#)
- [o Cultural](#)
- [o Fotocolaj](#)
- [o Lecturarium](#)
- [o Neclasificat](#)
- [o Note de călătorie](#)
- [o Poesis](#)
- [o Sci-Fi](#)

BLOGROLL

- [o ALEX PUZZLE](#)
- [o Balin Feri](#)
- [o Bebe & Voicu](#)
- [o Blogu' Cătălinii](#)
- [o Florin Pitea](#)
- [o George Sauciu](#)
- [o Horia Nicola Ursu](#)
- [o Iulian Iamandi](#)
- [o Michael Haulică](#)
- [o RESBOINIK](#)
- [o Ștefana Czeller](#)

POVESTIRILE MELE

- [o Basm din viitor \(cu accente horror\)](#)
- [o Dad](#)
- [o Eve](#)
- [o Final ratat](#)
- [o Grădina Yasminei](#)

pentru a complica (inutil) încă și mai mult descifrarea mesajului, unele enunțuri devin confuze: „Doar hainele începură a le simți tot mai grele, încorsetându-i trupul imens, ascuns sub ele.” (Probabil că trebuia „începu” în loc de „începură”). În „Ar fi vrut să-și contopească etern albastrul ochilor de foc cu albastrul întregului cosmos, **oricare ar fi strălucit dintre sorii lui ne fi fost nici măcar o fărâmă din inima sa, universul întreg redus cât pupila-ntunecată a unui singur ochi.**”, pasajul evidențiat cu caractere îngroșate e, literalmente, de neînțeles. Mi-a părut un text poematice, dar foarte grăbit, nedeslușit, lăsând pe cititor cu impresia (frustrantă) că timpul lecturii s-a risipit în van...

Următoarea ieșire la rampă a rubricii lunare de proză de la **SRSFF** este un **fragment din romanul „Lenea”, de Victor Martin**. Fiind deja în curs de tipărire, ne bucurăm să constatăm că redactarea este una curată, șlefuită cu binișorul. M-a făcut să tresar doar o alăturare eufonică ce putea, cred eu, să fie evitată prin reformulare: „**cușcă, care**”. Dincolo de buna articulare a formei, fragmentul aruncă cititorului nada unor întâmplări complexe, petrecute într-o aglomerare de universuri reale și virtuale comunicante, între care ființele umane sunt partajate ca fișierele într-o rețea de file-sharing, trăind existențe multiple, intersectate. Suntem siguri că romanul este încadrabil în zona superioară a piramidei de calitate.

Cu adevărată uimire am citit cea de-a treia povestire de la **SRSFF**, „**Revolta îngerilor**”, de **Rodica Bretin**. E o piesă care n-are nevoie de niciun comentariu, și cu atât mai puțin de elogii. Ea trebuie doar citită. Atât.

La 26 iunie, **Beatrice Badea** revine cu un alt text cu simbolistică superdensă. În „**Dialog cu Einstein**”, amestecul de termeni din fizică, biologie, filosofia științei etc. e vădit șagalnic, sugerând un univers paralel în care multe lucruri imposibile aici sunt acolo normale. E posibilă chiar și o întâlnire între un alter-ego al autoarei și un Einstein la fel de genial ca Albert al nostru, deslușindu-i interlocutoarei sale tainele **acelui** univers atât de neverosimil pentru noi. Mai presus de ușurința cu care autoarea își codifică imaginația la nivel simbolic sunt însă unele derapaje de limbă, lesne de remarcat: „*O poteca îngustă, șerpuind halucinantă...*” („*șerpuind halucinant*” era corect aici; forma propusă ar fi cerut o virgulă după „*șerpuind*”), „*tărăbi*” (am perceput o sugestie de „dughenizare”, dar, totuși, termenul nu sună a figură de stil), „*aproape că-mi pierise total cuvintele*”, „*costum de aceeași nuanță*” (acordul adjectivului demonstrativ cere „*aceeași*”), „*conexiunea spațiul-timp*” („*spațiu-timp*”). Stilul are și el câteva căderi, eșuând pe alocuri în grandilocvență („*finele zilei de joi*”) sună mult prea prețios pentru ce vrea să spună) sau în formule bătând în eufonic („*încă cuvintele*”). În ciuda unui plăcut nivel „de straniețate”, nu cred că e una din piesele reușite ale autoarei.

La numai o zi după „**recidiva**” **Beatricei Badea**, **SRSFF** așază în rubrica de proză povestirea „**Aceeși istorie**”, de **Ovidiu Petcu**. E o proiecție în viitor a repetabilei istorii omenești, veșnic dispusă s-o ia de la capăt, mereu încăpățanată în a nu învăța decât din greșelile prezentului său, e un text cu mult peste nivelul entertainment-ului obscur, devenit, acum parcă mai mult ca oricând, standard „de facto”. În goana lecturii, mi-a sărit în ochi o singură eroare de limbă: „*a celor care a~~cc~~edă pe tăcute la situația prosperă*”. Care nu mi-a spus decât că a greși e omenește. **Ovidiu Petcu** știe...

După alte douăzeci și patru de ore, altă povestire irumpe la **SRSFF**. „**K.O. Ultima repriză**”, semnată de **Diana Alzner**, e un text de amplitudine în primul rând cantitativă, aflat aproape de limita superioară a dimensiunii unei povestiri simple (are 7224 de cuvinte). Autoarea dovedește, și cu acest prilej, cunoașterea tehnicii acumulării. Mai puțin reușește însă în privința întoarcerilor repetate ale intrigii, fiindcă inserează unele evenimente neașteptate pe care nu le explică într-un tot. Cooptarea lui Vlad și a Georgetei în misterioasele experimente ale doctorului Levi (interesantă dezvoltare a temei *savantului nebun*) nu sunt motivate decât eventual vag. La limita naturalului apare și dezvăluirea de final a faptului că Irina e nepoata cercetătorului. În construcția textului se strecoară și câteva mărunte greșeli, accidente nefericite, scăpate la revizuirea dinaintea trimiterii spre publicare: „*se bălăgănea*”, „*în același timp*”, „*adaçadabrantă*” sau, nițel mai grav, „*șeife*”, ca formă de plural de la „*seif*”. Un alt argument în favoarea unei presupuse precipitări de a da gata povestirea în termen este finalul, în care topica nu-i deloc în ton cu felul atent de a se exprima al autoarei: „*în timp ce sertarul închizându-se al frigiderului îl separa de lume...*” (Poate că „*în timp ce sertarul frigiderului, închizându-se, îl separa de lume...*” ar fi fost o soluție mai bună.)

Tot în ziua de 28 iunie, **SRSFF** înrămează în rubrica de proză povestirea „**Lumi și făpturi**”, de **Antuza Genescu**, un text sumbru, vorbind despre o lume omenească dezarticulată, sfărâmată, muribundă. Nici măcar la final, când aduce vorba de un prunc abia născut, speranța lumii nu pare să mai renască. Rămâne doar speranța personajului principal, copilul de școală, din care străbate ideea că fiecare copil e o lume nouă, iar fiecare lume nouă are totuși șansa ei. Despre greșeli? N-avem ce vorbi...

Șirul de ficțiuni al **SRSFF** se încheie în chiar ultima zi a lunii, cu textul „**Cadoul**”, de **Nik Sava**, publicat la rubrica **Autor X**. Asumându-mi riscul de a judeca prea aspru un autor probabil foarte tânăr (oricum, o judecată, oricât de aspră, nu va opri pe cineva care simte chemarea

- o [Hipernomazii](#)
- o [La Pocilga](#)
- o [O șansă pierdută](#)
- o [Supune-te fără teamă](#)
- o [Ultimele clipe sînt extrem de scumpe](#)

META

- o [Înregistrare](#)
- o [Autentificare](#)
- o [Flux intrări](#)
- o [Flux comentarii](#)
- o [WordPress.com](#)

scrisului), am să afirm că textul este unul de degrabă slab, dar toți trebuie să începem cumva. Povestea e țesută pe o idee asemănătoare cu cea din „Zei înșiși”, de Isaac Asimov, numai că, spre deosebire de povestea marelui înaintaș întru science fiction, lucrurile sunt aici mult mai puțin credibile. Nu știu cât de incompetenți ar trebui să fie niște savanți, între care fizicienii propuși pentru Nobel, ca să facă experiențe cu urmări incalculabile într-o zonă rezidențială. Nu știu nici cât de incompetent ar trebui să fie coordonatorul acelor proiecte de cercetare, mare savant și el, ca să se ajungă la o explozie atât de devastatoare. În ce mă privește, „mobilul” intrigii e departe de a conferi istorisirii puterea realului.

Nici scriitura nu ajunge la un nivel convingător ca să-i putem spune cu inima împăcată literatură. Am să iau ca exemplu una din frazele sale, din păcate deloc singulară: „După catastrofa stătu închis, retras de publicul care ar fi dorit să îi stea alături, mai bine de o săptămână, refuzând orice contact atît cu prietenii, membrii familiei, oficialitățile, membrii ai lumii științifice – și, bineînțeles, Presa.” Găsim în cuprinsul ei câteva repetări supărătoare de vocabule (verbul „a sta”, în formele „stătu” și „stătea”, iar apoi „membrii”, care apare și el de două ori în atât de puține cuvinte), o stângăcie de topică („După catastrofa stătu închis, retras de publicul care ar fi dorit să îi stea alături, mai bine de o săptămână...” face pe cititor să penduleze între gândul ca publicul ar fi dorit pentru o săptămână să-i stea cercetătorului alături, după care n-a mai dorit și cel că savantul s-ar fi izolat de lume numai pentru o perioadă de o săptămână), forma articulată „membrii” (justificată de enumerare) în sintagma „membrii ai lumii științifice”, unde sună rău, fiindcă cere, în mod uzual, varianta nearticulată, mai potrivită în context fiind formula „membrii lumii științifice” – fără „ai” – și, bineînțeles, substantivul comun „presa” scris, mai mult sau mai puțin justificat, cu literă mare („Presa” – ca și, puțin mai înainte, „clonării” care apare scris și „Clonării”, fix la mijlocul propoziției.) Cum spuneam, exemplul lipsei de har în alegerea formelor de expresie nu e singular. În „arăta deja de un profesor universitar la anii patruzeci”, nu-i ușor să te hotărăști dacă personajul descris arăta îmbătrânit ca la peste patruzeci de ani, deși avea numai douăzeci și opt, sau avea un aer retro, ca-n anii patruzeci. Ceva mai la vale, autorul ne spune: „După o introducere mai lungă, în care am reușit să-i transmit solidaritatea cu el și Big Ab în clipele lor grele – și un pahar dublu de burbon cu gheață -, am ajuns totuși la Catastrofa.”, continuând exercițiile de topică alambicată, ca și uzul de substantive comune scrise, ca în titlurile englezești, cu literă mare. Preferința ostentativă a autorului pentru limba engleză devine vizibilă în expresii formulate bilingv – pentru ce? – („...el era student la Science (Fizică), eu eram student la Arts (Jurnalism).”), în uzul de sigle neaoș americane, rămase neexplicate într-un mod cel puțin nepoliticos pentru cetitorii români neinițiat (NYT – probabil de la New York Times) ori în recurgerea în mod inutil la cuvinte englezești, veritabile ciori americane vopsite ca să pară neologisme („...sau pur și simplu cooking.”, de pildă, cooking neexistând, se pare, în fondul lexical autohton; există în schimb termenul românesc „gătit”, iar de pare prozaic, se poate folosi sintagma „arta gătitului” sau altceva de genul ăsta. Rămânem totuși nedumeriți la vederea unor exemple de grafie neconformă chiar și în englezește („Doly – parcă așa îi spune oii clonate.”, scrie negru pe alb condeiașul nost’, dar noi parcă ne amintim că s-ar scrie Dolly), amărăciunea nefiind însă la fel de mare ca atunci când descoperim siluiri de limbă românească precum în „rezultatul a multor factori” (ori „rezultat al multor factori”, ori „rezultatul multor factori”). Dacă în engleza americană avem parte de sigle, româneasca pare mai lesne pretabilă la prescurtări, ca în notițele de maculator ale orelor de geografie a Americii de Nord. În încercarea de a da povestii un aer de pitoresc dezmăț studențesc, unele fraze explicative sunt înspicate cu câte-un „Univ. din Minnesota”, „El se împărțea între Univ și Laboratoare...” sau, mai grav, „cei de la Lab” (?!). Dacă ar fi după gustul nostru, prescurtări de acest fel s-ar admite numai în notițe succinte de mână, precizări de studiu individual, telegrame și mai ales SMS-uri, nefiind absolut deloc recomandate într-un text literar. Stilul se rupe adesea și sub presiunea cuvintelor în plus, căci autorul ne spune, spre exemplu: „...unde am locuit cinci ani în același cămin, fiind colegi de cameră.” Putea să spună, mai compact, „...unde cinci ani am fost colegi de cameră”, „... unde cinci ani am împărțit aceeași cameră” etc, fără a face prea mare risipă de vocabule și implicit de timp de lectură. Uneori, avem parte de alăturări ilare, chiar dacă nu sunt eufonii veritabile. De pildă „ceainărie ceiloneză”, care sună ca într-un exercițiu de dicție pentru actorii începători. În plus, se scrie „ceyloneză”.

Ceea ce mi-a plăcut însă în mod special a fost o frază de obârșie științifică: «Rău era că uitasem legea de bază a termodinamicii: „Nimic nu se crează, nimic nu dispăre, totul se transformă”». Este vorba, de fapt, de legea conservării masei, enunțată de Lavoisier și Lomonosov. Până la urmă, nici științific, nici fantastic, mai deloc literar. Cu toate astea, ideea e una demnă de notat. Motiv pentru care, sfătuim pe domnul **Nik Sava** să-și urmeze chemarea...

„**Echilibrul lumilor**”. Nu găsim portiv să repetăm aprecierile noastre făcute în „**Ficțiuni din grădina cu trandafiri**”. Vom puncta totuși că unele mici imperfecțiuni (eufonia „**ca ceilalți**”, locuțiunea adverbială „**deasemenea**”, o simplă (și, din fericire, rară) eroare de redactare, sau enunțul „**Este rar să vezi asemenea oameni**”, (obișnuința de a gândi în altă limbă decât româna?) în locul căruia, în mod firesc, ar fi mers: „**Rar vezi asemenea oameni**”) nu pot umbri o anume consistență ideatică a deologiei, desfășurată la scara unui întreg univers, sau scânteia de cuget a unor definiții pline de miez, dintre care alegem să exemplificăm viziunea despre iubire a unuia dintre personaje: : „**...să iubești înseamnă să-l accepți pe celălalt așa cum este. Să accepți că oamenii sînt asemenea unor păsări pe care nimeni nu are dreptul să le închidă în cîmă de gînduri, carne și oase.**” Prin comparație, autorul merită ceva mai multă atenție în fandom decât i s-a acordat până acum, căci ieșirile sale editoriale la rampă nu l-au propulsat către listele de votare ale premiilor noastre, mai vechi sau mai noi. A fost premiat doar de Helion, și nu cred să fi fost din greșeală.

După cum ne mărtuiește însuși **Sorin Coadă**, autorul, și „**Stâlpnicul**” este tot numai un fragment din ceva mai mare. Probabil că lucrarea mai amplă despre care face domnia sa vorbire nu este încă foarte bine deslușită, căci avem parte, se pare, de o mostră din draftul întâi, plină de excese de stil obositoare, a căror semnificație se ascunde din ce în ce mai în adînc, sub urzeala de cuvinte a frazelor prea lungi. „**Asemeni unui copil așteptând primăvara, încerca să se învîrtă fachiric transformând nuanțele cerului aprins de răsăritul leneș într-un curcubeu al propriilor stări sufletești; să se cuibărească la sânul unor amintiri fantastice despre o lume imaginară furând cameleonice din trăsăturile naturii, să asculte cântecul năucitor al dragostei simplificându-i existența, reducându-i toate necazurile la dorul de femeia împovărată de o frumusețe alinătoare, sățioasă, cu sufletul ei imitând marea, ascunzând sub fada ei suprafață comori nebănuite, emanând mirosul vegetal al florilor fetișizate.**” Nu doar lungimea frazei are darul să ne sleiască de putere, ci și uzul unor cuvinte bombastice, între care se distinge termenul „**fachiric**”, derivat probabil din substantivul „**fachir**”, ce nici nu pare a exista în fondul lexical românesc. În plus, fachirii sunt renumiți pentru dormitul pe cuie, nu pentru felul în care se învîrtesc, pentru care ni s-ar părea mai nimeriți acrobații. Senzația de lansare prematură vine și de la alte alunecări: dezacorduri („**ghizdurile de piatră înverzită a fântâniteilor**”), scrieri incorecte („**credea că înaintează în adîncului lui**”), eufonii vădite („**lumească care**”). Nu acesta este **Sorin Coadă** pe care-l știam...

HELION ON LINE

La sfârșitul celei de-a treizecea zile a lunii iunie, **HELION ON LINE** nu scosese, din păcate, numărul său de revistă. Vom conta eventualele povestiri pe iunie în luna viitoare. Așteptăm cu speranță...

GAZETA SF
Clubul SF "Cygnus-Quasar" Suceava

Față de precedentă sa încercare, „**Agonia**”, de **Florentin-Ionuț Haidamac**, este un progres semnificativ, remarcându-se imediat scrierea îngrijită, atentă, plină de respect pentru normă. Rămân însă câteva probleme de stil, peste care credem că autorul va trece numai cu îndestulă sirguință. Astfel, pe alocuri, scriitura cade într-o anume grandilocvență, recurgând la termeni care se înfig apig în carnea epică („**Era un copil apăsător de lipsuri și subnutrit.**”). Alteori, descrierile explică nefiresc, inutil, tocmai ceea ce scrisul reușește, ulterior, să arate; „**O făptură fragilă și tristă, flămândă, într-un tablou terestru apocaliptic.**”, ne spune autorul, ocupându-se mai pe urmă să zugrăvească apocalipsa în tușe sumbre, nervoase, puternice, care mi-au amintit de chipurile decrepite din zicerile lui Sartre. Desfășurarea faptelor este și ea concepută brutal, născând unele așteptări pozitive în mintea cititorului (speranța renașterii lumii, odată cu nașterea pruncului) numai pentru a fi, în final, infirmate (fiindcă lumea se cufundă cu totul în moarte, ultimul tablou fiind cel al navelor inutile, defecte, rămase fără combustibil), ori pierzându-și curgerea firească, înlănțuirea cauză-efect, ițindu-se șocant, fără legătură cu germinația anterioară și ulterioară (cum se petrec lucrurile în scena violului, introdus ca o pârșie inutilă a intrigii, de vreme ce speranța renașterii este, la final, infirmată). Deslușim la autor o neliniște pozitivă legată de mersul lumii, și o îngrijorare legitimă, pe care i-o împărtășim. Nu putem rezona însă într-un tot cu modul în care ni le spune. Tocmai aici e nevoie de arta cuvântului.

Tableta oferită de **Cătălin Cofaru**, „**Piesa pierdută din Puzzle**”, este o erupție fantastică începută însă cu unele stângăcii. Paul, pacientul mutilat în accidentalul interdimensional (despre care ni se spune, surprinzător, că ar fi fost un „**incident aparent banal**”), încearcă să-și amintească întâmplarea. Pe parcursul recăpătării memoriei, timpurile verbale se alătură nefiresc. După un început uzând de un cât se poate de potrivit imperfect, timp al trecutului, al evocării („**Își amintea că tocmai spusese o glumă și amândoi râdeau.**”), paragraful comută brutal

în perfectul simplu („*Apoi se priviră în ochi și se apropiară pentru un sărut...*”), timp al trecutului recent, legat organic de prezentul vorbirii. Imediat mai apoi, expunerea revine la vocea evocatoare, slujindu-se de imperfect până la finalul paragrafului.

Din punctul apariției medicului, începe neașteptata erupție de fantastic. Aflăm cu încântarea cititorului de „spec-fi” că lacul pe care Paul își plimba iubita cu barca era populat de misterioși pești uriași, inteligenți, că sub unde se deschidea când și când un portal către o altă lume, cea în care se recupera acum Paul, că doctorul era un imigrant al noii dimensiuni, provenit din lumea noastră. Interesantă este și viziunea transformării lui Paul, devenit prin protezările complexe impuse de traume un fel de *cyborg*, legat de omenesc numai prin inima iubitei sale, ucisă în accident, ce-i fusese transplantată. Cu puțină, foarte puțină, atenție la stil, **Cătălin Cofaru** s-ar fi putut bucura de o apreciere totală în ce ne privește.

Încadrabilă la aceeași categorie dimensională ca și predecesoarele sale oferite de **Gazeta SF**, „*Alergând după o rază de soare*”, de **Ioana Vișan**, este o altă tabletă cu temă cyberpunk. Ea dovedește că autoarea e în plină evoluție, căutând, cu succes, spiritul textului scurt speculativ. Rămân de depășit numai unele stângăcii de stil („*Nu mai văzuse o creatură făcută sau nu de om de săptămâni întregi.*”, în loc de care, era suficient „*Nu mai văzuse o creatură de săptămâni întregi.*”), tributare automatismelor create de compunerile școlare. Cu timpul, și cu ambiția care ni se pare că o caracterizează, sperăm că **Ioana Vișan** le va depăși.

Rubrica de debut a **Gazetei SF** deschide porțile tinerei **Bianca Maria Stanciu**, aflată în prezent pe băncile *Colegiului Național Spiru Haret*. Din capul locului trebuie să spunem că „*Mansarda viciului*” atinge pe alocuri poala literaturii (în formule reușite de genul „*Gândurile neliniștite îmi transpiră prin lacrimi...*”), dar nu se poate menține stilistic la o suficientă altitudine, mai cu seamă atunci când autoarea recurge la construcții descriptive sofisticate, grandilocvente, cu o finalitate semantică vagă: „*Mintea mea a devenit osul timpului care-mi flexa dorința ușor rigidă, lipsită fiind de certitudine.*”, „*Totul în jur era violet, iar aerul îl puteai vedea pisat în molecule existențiale ruginii, care îți invadeau plămânii cu transcendentalism.*” sau „*Aceste cuvinte care mi-au clacat bățile inimii au venit de la un înger.*”

Afară de lipsa de portanță stilistică, tânăra noastră prietenă lasă să-i scape și unele erori ce țin de gramatică. Prea atentă la mecanica rostirii, ea încalcă reguli elementare de punctuație („*Un robot albastru însă, nu îmi dă pace...*” – unde virgula stă între părțile principale de propoziție.) În același paragraf (în care continuă să [nu] folosească, la fel de nonșalant, punctuația), **Bianca Maria Stanciu** contorsionează timpurile verbale, sărind nefiresc din prezent („*Atunci el îmi zâmbeste și își mărește aripile deasupra trupului meu ținându-mă de mână și ducându-mă undeva în mansarda casei.*”) în imperfect („*Totul era alb aici și pufoș. Parcă mă scufundam într-o gelatină jucăușă și râdeam în continuu ca și când aș fi fost aflată în transa fericirii.*”). Către final, în „*Drumul acum, e și mai pustiu.*”, povestea cu virgula buclucașă se repetă. Încă și mai vizibile sunt erorile de acord gramatical al articolului posesiv, care par să aibă un caracter sistematic: „*micii pași ale insectelor*”, „*morții vii ai acestui nou univers*”.

Fondul povestirii e poziționat inedit pe tema contactului, căci personajul uman comunică nu cu entități nonterestre, ci cu spirite ale celor dispăruți, ca în lumea imaginată de *Jean-Pierre Laigle* în „*Orașul morților*”. Păcat, mare păcat, de literaritatea atinsă pe alocuri, fiindcă tânăra noastră prietenă nu pare a fi lipsită de talent. Nu putem decât să sperăm că aprofundarea filologiei va aduce cu sine mai multă siguranță în stăpânirea limbii.

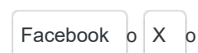
Vom menționa, la final, și „*Povestea unui cuplu*”, tot de **Bianca Maria Stanciu**, găzduită la noua rubrică de proză mainstream a bunei **Gazete SF**. Nu vom face asupra ei alte aprecieri, considerând foarte bune observațiile unuia din comentatorii săi din revistă (semnează Robert) și nedorind să încurajăm aci comentariile de literatură care nu-i „de-a noastră”.

În loc de încheiere...

...vom spune că, având în vedere aglomerarea povestirilor de pe unele site-uri în ultimele zile ale lunii, considerăm oportună publicarea recenziei la data de 15 a lunii viitoare. Altminteri, ultima zi a lunii devine una foarte obositoare, aici, la Scifientland.

Vă doresc tuturor numai bine!

Share this:

Încarc...